

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Královéhradecký kraj**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R266/2011/VP-6076/2012/320/RJa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2013, č. j. 62 Af 45/2012 – 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2013, č. j. 62 Af 45/2012 – 45, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R266/2011/VP-6076/2012/320/RJa (dále jen „rozhodnutí předsedy žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím předseda žalovaného zamítnul žalobcem podaný rozklad a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 11. 2011, č. j. ÚOHS-S313/2010/VP-17826/2011/420/JVř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalovaný shledal, že se

žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 8a odst. 2 písm. a) zákona č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejné podpoře“), a za tento delikt žalobci uložil pokutu ve výši 58 600 Kč a stanovil mu povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel jako koordinační orgán v oblasti veřejné podpory dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o veřejné podpoře zahájil se žalobcem na základě informací získaných z centrálního registru veřejných podpor malého rozsahu (dále jen „centrální registr“) oznámením ze dne 19. 8. 2010, č. j. ÚOHS-S313/2010/VP-12351/2010/420/TEh, správní řízení ve věci možného spáchání správního deliktu. V průběhu tohoto správního řízení bylo zjištěno, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 8a odst. 2 písm. a) zákona o veřejné podpoře tím, že v 76 případech poskytnutí veřejné podpory malého rozsahu (dále též „podpory de minimis“) nedodržel lhůtu dle § 3a odst. 4 téhož zákona k zaznamenání údajů o poskytnuté podpoře de minimis a jejím příjemci do centrálního registru. Prvostupňovým rozhodnutím byla za uvedený delikt žalobci uložena pokuta ve výši 58 600 Kč.

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včas rozklad, jímž namítal, že centrální registr poskytuje pouze nezávazné údaje, nezaznamenávají se do něj ani údaje z jiných členských států Evropské unie. Centrální registr proto nemůže být použit jako důkazní prostředek. Předmětný skutek nevykazuje žádnou společenskou nebezpečnost. Pozdním zápisem nemohl být další poskytovatel veřejné podpory uveden v omyl. Správní orgán prvního stupně nezkoumal, zda jsou data uvedená v centrálním registru správná. Poskytovatel podpory musí od příjemců vyžadovat za rok 2010 čestné prohlášení o jim poskytnutých podporách, ačkoli jsou data zaznamenávána do centrálního registru, což žalobce činil. Nezaznamenání podpory do centrálního registru není dle žalobce v rozporu s primárním právem EU, jak tvrdí správní orgán prvního stupně. Podle rozkladu žalobce nenaplnil formální stránku předmětného deliktu, neboť ze zákona neplyne, že tento delikt spočívá v pozdním zápisu do centrálního registru. Zákonem dále není srozumitelně stanoven počátek lhůty k zápisu podpory. Žalobce má za to, že vynaložil veškeré možné úsilí, aby splnil svou zákonnou povinnost. Správní orgán prvního stupně dle rozkladu nedodržel zákonné lhůty k vydání rozhodnutí, které vydal po více než roce od jeho zahájení. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí dále není uveden počátek a konec pokračujícího správního deliktu. Použitý matematický vzorec pro výpočet pokuty je v rozporu s principy ukládání správních pokut a zcela neodůvodněná je celková výše pokuty i základní částka, z níž správní orgán prvního stupně vycházel. Nereflektovány zůstaly i skutečnosti jako platební schopnost kraje, absence škodlivého následku a další okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Rozhodnutím předsedy žalovaného byl podaný rozklad zamítnut a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

III. Řízení před krajským soudem

pokračování

[4] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce dne 14. 5. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), která se obsahově shodovala s podaným rozkladem. Žalobce v žalobě dále uplatnil návrh na moderaci trestu.

[5] Krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahoval veškeré zákonné náležitosti včetně dostatečně vymezeného skutku. Podle krajského soudu je ze správních rozhodnutí jednoznačné, že správní orgán, i přes konstatování, že se jedná o pokračující delikt, hodnotil jednání žalobce jako spáchání samostatných 76 skutků, přičemž každý z těchto skutků naplňuje znaky skutkové podstaty dle § 8a odst. 2 písm. a) zákona o č. 215/2004 Sb. Materiální stránku deliktů považoval krajský soud za splněnou, neboť k jejímu naplnění došlo již při naplnění jejich formální stránky. Zákonem je dána povinnost zaznamenat údaje o poskytnuté podpoře de minimis do pěti pracovních dnů od poskytnutí podpory, což stěžovatel neučinil. Centrální registr zajišťuje evidenční a kontrolní funkci ve vztahu k podporám malého rozsahu. Povinnost poskytovatelů vyžadovat čestná prohlášení i v přechodném období souvisí s krátkou dobou funkčnosti centrálního registru. Argumentace žalobce týkající se porušení komunitárního práva není relevantní, neboť žalobce byl sankcionován za porušení vnitrostátní normy. K námitce, že stěžovatel nezkoumal, zda jsou data uvedená v registru správná, krajský soud uvedl, že jejich správnost žalobce ve správním ani soudním řízení nijak nezpochybnil. Správní orgán prvního stupně sice nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě, tato skutečnost však sama o sobě neměla vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Podle krajského soudu jsou správné úvahy stěžovatele, který pro stanovení závažnosti deliktu vzal v potaz prodlevu při zápisu do centrálního registru a výši poskytnuté podpory. V případě polehčujících okolností pak správně zohlednil absenci škodlivých následků deliktu a skutečnost, že se u žalobce nejedná o recidivu.

[6] Napadeným rozsudkem se však krajský soud neztotožnil se způsobem výpočtu pokuty. Ze správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně sečetl všechny základní složky pokuty a sankci za každé pochybení tedy kumuloval. Podle krajského soudu je však při ukládání pokuty potřeba v posuzovaném případě, kdy je ukládána pokuta za vícečinný souběh 76 jednotlivých deliktů, užít namísto zásady kumulační zásadu absorpční. Stěžovatel však tuto zásadu neužil, čímž dle krajského soudu zatížil své rozhodnutí nezákonností. Z uvedeného důvodu krajský soud rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud založil svůj zrušující výrok na úvaze, která neměla oporu v žalobních námitkách. Námitku, že při ukládání sankce měla být

v posuzovaném případě užita absorpční zásada, žalobce nikdy nevznosl. Soud přitom není oprávněn vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu nad rámec vymezený žalobními námitkami. Takovým postupem krajského soudu byla porušena zásada rovnosti účastníků. Dále stěžovatel uvádí, že v projednávané věci žalobci uložil pokutu za jediný pokračující delikt spočívající v 76 dílčích porušeních zákona a nikoli za 76 samostatných sbíhajících se správních deliktů, jak nesprávně uvedl v napadeném rozhodnutí krajský soud. Zásada absorpce se tedy neuplatní a pokuta byla uložena správným, zákonným a přezkoumatelným způsobem.

[9] Žalobce se ve svém vyjádření ze dne 15. 7. 2013 ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem a zopakoval, že se stěžovatel řídil jednoznačnou snahou nacházet pouze skutečnosti jdoucí k tíži žalobce.

[10] V replice k vyjádření žalobce stěžovatel nadále setrval na svých námitkách. Žalobce sám žalobou definoval, v čem má spočívat nezákonnost uložené pokuty, přičemž neužití absorpční zásady konkrétně neuvedl.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem, a neshledal žádné pochybení krajského soudu, pro které by měl napadený rozsudek zrušit.

[13] Neužití absorpční zásady při ukládání pokuty v projednávaném případě nebylo dle stěžovatele napadeno žádnou z žalobních námitek, neboť žalobce pouze velmi obecně uvedl, že matematický výpočet pokuty je v rozporu se zásadami správního trestání. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že zruší-li krajský soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu z důvodu, resp. žalobního bodu, který nebyl žalobcem uplatněn, zatíží tím své rozhodnutí vadou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[14] Stěžovatel tedy přednesl otázku, do jaké míry musel v projednávané věci být žalobní bod týkající se výpočtu pokuty konkretizován, aby mohl být posouzen krajským

pokračování

soudem. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam uvedení žalobního bodu spočívá v souladu s dispoziční zásadou především ve vymezení rozsahu a obsahu soudního přezkumu. Zdejší soud proto souhlasí se stěžovatelem, že žalobní body nemohou být vymezeny pouze výčtem obvyklých nezákonností a musí se jednat o individualizovaný a konkrétní popis vad správního rozhodnutí. Nelze se též spokojit pouze s obecnými odkazy na ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58).

[15] Nejvyšší správní soud ověřil z textu žaloby, která je součástí spisu krajského soudu (čl. 1 -6), obsah námítky, podle které stěžovatel jako způsob stanovení výše pokuty použil matematický výpočet, jenž je dle žalobce v rozporu s principy ukládání správních pokut, neboť neumožňuje zohlednit veškeré okolnosti při možném spáchání deliktu a stanovit sankci individuálně. Dále žalobce výslovně namítl, že žalovaný při určení výše sankce fakticky nezohlednil neexistenci negativních důsledků porušení povinnosti i přes konstatování, že tak učinil. Nebyl zhodnocen ani způsob spáchání deliktu. Správní orgán prvního stupně pominul zohlednit okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a předseda žalovaného se k tomu nijak nevyjádřil, což je podle názoru žalobce zásadní pochybení.

[16] Citované námítky byl krajský soud povinen vypořádat, byl tedy povinen se zabývat správností a zákonností použitého matematického výpočtu pro uložení pokuty. V rámci tohoto posouzení musel přistoupit k posouzení, zda byl použitý matematický výpočet pokuty v souladu se zásadami správního trestání, a dále jakou zásadu pro ukládání pokuty správní orgán použil a zda ji užil správně. Mezi zásady ovládající správní trestání patří i zásady vztahující se ke způsobu stanovení výše sankce a jedná se právě například i o zásadu absorpční, na jejímž základě se při souběhu deliktů ukládá sankce ve výši za sbíhající se delikt nejprísněji postižitelný. Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil, pokud s ohledem na žalobcem uplatněný rozpor způsobu výpočtu pokuty s principy ukládání správních pokut, posuzoval i okolnost, zda měla či neměla být v daném případě správními orgány užita zásada absorpční či kumulační.

[17] Kasační stížností bylo dále namítáno, že stěžovatel v posuzovaném případě uložil pokutu za pokračující správní delikt sestávající ze 76 dílčích skutků a nikoliv za 76 samostatných, sbíhajících se správních deliktů. Zásada absorpční se proto podle stěžovatele neužije, neboť se nejedná o sbíhající se delikty.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení, zda se v projednávané věci skutečně jedná o pokračující delikt či nikoliv. Normy správního práva samy institut pokračujícího deliktu nikterak neupravují. Nejvyšší správní soud však pro oblast správního trestání dovodil možnost analogické aplikace pravidel stanovených trestním právem v případech, kdy správní právo určitou otázku vůbec neřeší a takový výklad nevede k újmě účastníka řízení ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67). Při absenci definice pokračujícího deliktu ve správním právu proto zdejší soud

zkoumal ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „trestní zákoník“), podle kterého *[p]okračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.* Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011 – 74, vyslovil, že podmínky dle výše citovaného ustanovení trestního zákoníku musí být splněny kumulativně, neboť každá z nich tvoří nedílnou součást závěru o pokračování protiprávního jednání více útoky. U pokračování v deliktu tedy dílčí útoky musí současně a) naplňovat skutkovou podstatu stejného deliktu, b) vykazovat souvislost časovou a v předmětu útoku, c) být spojeny stejným nebo obdobným způsobem provedení a d) být vedeny jednotným záměrem pachatele.

[19] Podmínku vyjádřenou výše pod bodem a) má Nejvyšší správní soud za splněnou. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu stejného deliktu. Ve všech 76 případech se jednalo o správní delikt spočívající v nezaznamenání údajů do centrálního registru podpor malého rozsahu podle § 3a odst. 4 zákona o veřejné podpoře. Dle tohoto ustanovení je poskytovatel povinen zaznamenat do centrálního registru údaje o poskytnuté podpoře malého rozsahu a o jejím příjemci do 5 pracovních dnů ode dne poskytnutí podpory. Žalobce však v projednávaném případě pochybil, údaje o poskytnutých podporách de minimis nezaznamenal v zákonné lhůtě a ve všech 76 případech naplnil skutkovou podstatu stejného správního deliktu.

[20] K podmínce časové souvislosti a souvislosti v předmětu úkonu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobce naplňoval skutkovou podstatu předmětného správního deliktu v období soustavně od března do začátku července roku 2010. K postupnému spáchání jednotlivých dílčích útoků přitom docházelo týž den, s odstupem několika dní či v týdenních odstupech. Podmínka časové souvislosti pokračujícího správního deliktu byla též naplněna.

[21] V posuzované věci byla splněna i podmínka stejného nebo obdobného způsobu provedení správního deliktu. Žalobce ve všech 76 případech shodným postupem naplnil stejnou skutkovou podstatu, neboť v rozporu se zákonem o veřejné podpoře nezapsal ve stanovené lhůtě údaje do centrálního registru.

[22] Poslední podmínku zásadní pro určení, zda se jedná o pokračování ve správním deliktu či nikoli, představuje jednotný záměr pachatele. Posuzování jednotného záměru u jiných správních deliktů spáchaných právnickou osobou je specifické, neboť je u nich dána objektivní odpovědnost. U právnických osob je vyloučeno posuzování míry zavinění (tzn. zda se jedná o úmysl přímý či nepřímý, nebo o nedbalost vědomou či nevědomou) a jejich odpovědnost je založena zásadně bez ohledu na zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 Afs 74/2007 – 140). V rámci zhodnocení jednotného záměru v posuzovaném případě u žalobce jako správního orgánu tedy postačí, že ačkoliv si byl vědom své zákonné povinnosti (čemuž svědčí i to, že předmětné údaje do centrálního registru zaznamenal, třebaže pozdě), nezaznamenal údaje o poskytnutých podporách de minimis v zákonné lhůtě. Stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by jeho vědomost o zákonné povinnosti vylučovaly. Netvrdil ani existenci liberačních důvodů v podobě excesivního jednání svých pracovníků, za které by

pokračování

mu nebylo možno přičítat odpovědnost. I tuto podmínku má proto Nejvyšší správní soud za splněnou.

[23] Ke zjištění o kumulativním splnění všech podmínek naplňujících definici pokračujícího správního deliktu dospěl v rozhodnutích obou stupňů i stěžovatel. Tento test provedl v odstavci 35 prvostupňového rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že se žalobce v projednávané věci dopustil pokračujícího deliktu sestávajícího ze 76 dílčích útoků. Na základě výše uvedeného se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něhož žalobce spáchal 76 samostatných správních deliktů. Nejedná se tedy o vícečinný stejnorodý souběh, jak dovodil krajský soud v napadeném rozsudku, nýbrž o jeden pokračující správní delikt. V tomto ohledu dal zdejší soud za pravdu stěžovateli a přisvědčil mu, že krajský soud právní otázku povahy správního deliktu žalobce posoudil nesprávně.

[24] Nezákonnost v podobě nesprávného posouzení správního deliktu jakožto souhrnu jednotlivých samostatných deliktů namísto pokračujícího skutku se projevila i v následném posouzení zákonnosti uložení sankce. Stěžovatel v kasační stížnosti správně uvedl, že jedná-li se o pokračující delikt, pak nebylo na místě ukládat žalobci pokutu za užití absorpční zásady, jak uvedl v napadeném rozsudku krajský soud.

[25] Spočívá-li zásada absorpce na skutečnosti, že se uloží trest podle sazby stanovené pro nejtěžší ze spáchaných deliktů, je u ní již z povahy věci vyloučeno, aby se uplatnila i v případě pokračujícího správního deliktu. Z nauky trestního práva je zřejmé, že pokračování v trestné činnosti je považováno za jediný skutek a jediný trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2009, č. j. 2 Afs 93/2008 – 920). Nelze proto v posuzovaném případě nalézt nejzávažnější delikt a podle něj ukládat v souladu s absorpční zásadou příslušnou sankci, neboť pokračující správní delikt představuje jeden jediný správní delikt. Krajský soud proto pochybil, pokud stěžovateli uložil použít při ukládání sankce za pokračující delikt absorpční zásadu.

[26] Z hlediska zákonnosti uložení sankce je v projednávané věci podstatné, zda způsob zvolený žalovaným lze označit za určitý algoritmus stanovení výše sankce pro pokračující delikt, který ale stále respektuje, že je ukládána sankce za jeden jediný skutek, či zda se jedná o určení postihu za jednotlivá jednání a následný součet (tj. kumulaci). V souvislosti s tím je nutno posoudit námitku žalobce, dle které zvolený způsob neumožňuje přihlédnout ke skutečnostem, které musí být při ukládání sankce zohledněny. Krajský soud se výše uvedenými otázkami vzhledem ke své nesprávné premise ohledně nutnosti použít při uložení sankce absorpční zásadu nezabýval, jeho úvahy nelze nahradit v této fázi řízení rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Takové rozhodnutí by bylo pro účastníky nepřipustně překvapivé ve smyslu judikatury Ústavního soudu, který k této otázce uvedl v nálezu sp. zn. I. ÚS 1783/10 ze dne 16. 11. 2010 následující: *"Překvapivým rozhodnutím je takové rozhodnutí, jež nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu předvídat. Porušení práva na spravedlivý proces v těchto případech spočívá v tom, že účastník řízení neměl možnost k právnímu názoru soudu zaujmout vůbec žádné stanovisko, nemohl tvrdit relevantní skutečnosti ve vztahu ke skutkové podstatě právní normy, na které je založeno nové právní posouzení věci, a nemohl proto ani navrhnout příslušné důkazy."*

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Závěr krajského soudu o nesprávném postupu stěžovatele při ukládání sankce byl jediným důvodem zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebyl shledán v souladu se zákonem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), Nejvyšší správní soud musel přistoupit k rozhodnutí dle § 110 odst. 1 s. ř. s., rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[28] V dalším řízení bude krajský soud povinen se k námitce žalobce vypořádat s tím, zda výpočet pokuty za použití správním orgánem vytvořeného matematického vzorce byl v souladu s principy ukládání správních pokut, zejména z hlediska, zda při něm nebylo možno zohlednit veškeré okolnosti při možném spáchání deliktu a stanovit sankci individuálně.

[29] Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí též o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu